

Kolumbus hafði fundið Ameríku og Koperníkus áttað sig á skipulagi sóthverfis vors, áður en maðurinn lærði að skilja starf síns eigin hjarta. Og enn leð lægur tími áður en mennirnir fóru að skilja starf lungnanna og áttuðu sig á magnan þeirri hiani furðulegu, sem fylgir fjörgisnámi líkamans. Oxigenium eða súrefni hefi jeg kallað fjörgi og fjörgun mætti kalla súrefnistöku líkamans og magnan þá, sem af henni leiðir. Er sú magnan merkileg næsta, og furðulegt að hugsa sjer, hvernig þetta efni, sem er eins fagurblátt og fjallabláminn sýnir og himinheiðið, heldur við lífi voru. Og þó er til ennþá merkilegrí magnan, sem nú fyrst er verið að átta sig á. Það er svefnmagnanin. Frá uppsprettu kraftarins er hin sofandi vera mögnuð til þess að geta haldið áfram að lífa. Í svefni fær maðurinn nýan lífsþrótt. Aðeins nokkra sólarhringa getur maðurinn lifað, sje honum algerlega bannað að sofa. Krafturinn, sem magnar manninn í svefni, er sá sami er tendraði hina fyrstu örsmáu neista lífsins á jörðu hjer, þegar jarðefnin fyrir svo sem þúsund miljónum ára, höfðu hafist á það stig, að magnanin gat komið fram sem líf. Takið eftir, hversu fagurlega hið mikla samband kemur fram. Innsigli sannleikans er hjer svo augljóst að það mun engum dyljast sem al alvöru reynir til að sjá.

DR. HELGI PJETURSS.